

Hoofdstuk 1

juli 2018

‘Verrassing!’ Breed glimlachend staat Roel voor me. Een knispergeluidje achter zijn rug verradt dat hij iets in zijn handen houdt. ‘Een midweek samen in een hotelletje! Hoe vind je dat Maartje?’

Verbaasd kijk ik van mijn borduurwerk omhoog. We huren altijd voor twee weken een zomerhuisje op de Veluwe. Dit jaar zijn we daar al in mei naartoe geweest. Waarom wil Roel er nu weer op uit? Ik hoef niet zo nodig op vakantie.

‘Hoe kom je daar opeens bij?’

Hij wiegt zacht met zijn lichaam heen en weer. ‘Ik dacht: dat heeft mijn meisje wel verdiend. Omdat je me straks zes dagen moet missen als ik met het kamp meega. Ik wilde het eigenlijk als een verrassing houden, maar bedacht dat je het misschien liever wat eerder zou willen weten om dingen in te pakken of zo. Juist omdat we zoiets niet gewend zijn.’

Met een grote grijns haalt hij achter zijn rug een folder tevoorschijn en zwaait ermee voor mijn gezicht. Vaag zie ik de foto van een groot, wit gebouw.

‘Ik heb geboekt voor maandag tot en met vrijdag. De tweede week na het kamp. En we gaan naar ... de zee!’
Moet je die enthousiaste kerel toch eens horen. Ik steek

mijn naald in de borduurstof en kijk met een lachje naar hem op. Dit is op en top mijn Roel. Wat leuks voor mij willen verzinnen, maar niet doorhebben dat ik eigenlijk helemaal niet op zo'n plannetje zit te wachten.

'Ta-dá! Vijf dagen gaan we genieten van zee en strand. Lekker toch dat dit zomaar kan nu ik niet meer werk?'

Met een glunderend gezicht duwt hij de folder in mijn handen. Ik kan niet anders dan met hem mee glimlachen.

Dan glijdt mijn blik naar de voorkant van de folder.

Dat gebouw ... Ik houd de foto wat dichterbij.

Nee, dit kan niet waar zijn. Ik sper mijn ogen wijdopen. Ik ken dit huis. Middenin is een trap die naar de brede voordeur voert. Drie ramen links. Drie ramen rechts. IJzeren gedraaide trapeuningingen waar ik jaren geleden mijn hand over liet glijden. Misschien had het huis toen nog geen vier verdiepingen, want ik herinner me er maar drie. En waren de muren vroeger niet van bruine baksteen in plaats van glad en wit? Toch is het onmiskenbaar hetzelfde huis. De naam en de plaats die eronder staan, bevestigen het. Ik probeer te slikken, maar mijn mond is ineens kurkdroog. 'Ziet er leuk uit, hè Maartje?' Roels stem klinkt boven mij uit.

Ik kan hem niet aankijken. Niet nu mijn keel lijkt dicht te slibben en ik geen adem meer krijg. Het papier trilt in mijn handen terwijl de zes rode letters van de plaatsnaam me uitdagend aangrijzen. Nooit wilde ik meer aan die plek denken. Nooit wilde ik er ook maar iets over horen. Laat staan dat ik er een midweek naartoe zou willen.

Ik gooi het borduurwerk op tafel en schuif de stoel met een ruk achteruit.

'Gaat het wel, lieverd?'

Wild schud ik mijn hoofd en grijp naar mijn keel. Mijn adem piept. Het lukt niet om ook maar een enkel woord uit mijn keel omhoog te persen. Haastig vlucht ik door de achterdeur naar buiten.